

[Statsministeren.]

Af Taksationskommissionens Protokol sendes de fornødne Udskrifter til Lodsejerne.

Jeg forstaar, at det, det ærede Medlem lyser efter, er en Bestemmelse om, at Taksationskommissionens Afgørelse skulde indeholde en udførlig Redegørelse for, hvorledes Kommissionen er kommet til sit Resultat. Jeg forstaar ogsaa godt, at der her kan ligge et Problem. Forholdet er jo det, at enhver Taksation maa indeholde 2 Momenter: 1) en Samling af faktiske og juridiske Forudsætninger og 2) en Vurdering, et Skøn. Det er selvfølgelig Skønnet, Vurderingen, der er overladt til Taksationskommissionen; men i mange Tilfælde udføres Forretningen formentlig under en saadan Form, at der kun i Protokollen foreligger et samlet Slutresultat, medens der ikke gives Præmisser til Oplysning om Enkeltheder i selve Taksationsprocessen.

De eventuelle Ekspropriationer efter Naturfredningsloven foregaar efter Reglerne i den gamle Jernbane-Ekspropriationsforordning af 5. Marts 1845. Og i naturlig Tilslutning hertil følger Taksationskommissionen samme Fremgangsmaade, som følges ved Taksationerne ved Statsbanernes Ekspropriationer. I denne Forordning staar der bl. a. i § 11, at Taksationsmændene har efter de Oplysninger, Landinspektøren meddeler, og efter nøjagtig Overvejelse af samtlige i ethvert Tilfælde forhaandenværende Omstændigheder at ansætte Erstatningen pr. Td. Land efter den Værdi, Jorder af lignende Beskaffenhed efter Tidens og Egnens Priser har i Handel og Vandel. Saa gives der videre Vejledning om Arealer, der bruges til særlige Anlæg, om Ulempehensyn o. s. v.

Det er klart, at der paa det store Omraade, som disse Taksationskommissioner omfatter, efterhaanden har dannet sig en ganske bestemt Praksis, og det forekommer mig ogsaa klart, at denne Praksis bør være ens over hele Linien. Nu udgør Erstatningerne i Henhold til Naturfredningsloven, selv om de kan være betydningsfulde nok i det enkelte Tilfælde, dog kun et lille Afsnit af det store Hele, og det er derfor jeg vil finde, at det er at gribe Sagen akavet an, hvis man vilde begynde at give Særregler for dette lille Afsnit og dær indføre en Ordning, der ikke stemmer med de Regler, som i øvrigt følges.

Men jeg vil gerne resumere over for det ærede Medlem, at det er Meningen at lade et særligt Udvalg beskæftige sig med den nødvendige Revision af Naturfredningsloven, og paa den givne Foranledning vil

jeg bede dette Udvalg ogsaa tage det specielle Problem, som det ærede Medlem har nævnt, op til særlig Undersøgelse.

Ladefoged: Det var ikke noget særlig gunstigt Resultat, jeg fik af mit Spørgsmaal til den højtærede Statsminister, men jeg haaber dog, at han er klar over, hvilken Betydning det har for de paagældende Grundejere. Vi har navnlig i Nordsjælland mange, som har været utilfredse med, at de ikke har kunnet faa oplyst Sagen i dens Enkeltheder, idet Taksationskommissionen undertiden kommer til et Resultat, der ligger ikke uvæsentligt under det, de paagældende vilde have opnaaet ved Amtskommissionens Mellekomst. Jeg haaber, at naar det hele kommer for, saa vil man tage tilbørligt Hensyn ogsaa til dette Forhold.

Hermed sluttede Spørgsmaalet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram stiller et Spørgsmaal til Ministeren for Handel, Industri og Søfart. Det lyder:

Ansér Ministeren for Handel, Industri og Søfart ikke Tiden inde til nu at ophæve Maksimalprisordningen for Kørsel med Last- og Personvogne?

Jørgen Gram: Mit Spørgsmaal er ikke en Anklage mod Vognmandserhvervet — tværtimod, men en Opfordring til den højtærede Minister til at benytte Lejligheden til at kippe med Flaget for dette Erhverv ved at ophæve Maksimalprisordningen for Vognmandskørsel og lade Konkurrencen sætte Prisen. Jeg tænker her særlig paa Kørsel med Lastbiler. Der er, efter hvad Erhvervet selv siger, mere end Biler nok til at besørge Kørselen, og der er ingen Benzinerationering, men i Produktionen og Erhvervslivet spiller Transportomkostningerne en ikke uvæsentlig Rolle og er med til at bestemme hele Prislejet. Nu bliver Maksimalprisen brugt som Kalkulation ved offentlige og private Arbejder, ved Byggeforetagender, i Brændselsproduktionen ved Transport af denne o. s. v., og jo dyrere en Vares Pris er, des flere Penge kan der tjenes — saaledes ræsonneres der som oftest. Men Maksimalprisen for Fragtkørsel er vitterlig for høj. Det er mig bekendt, at Tønder Amts Vejvæsen har sluttet en Aftale med Vognmændene for dets Kørsel, som ligger indtil 25 pCt. under Maksimalprisen, Haderslev Amts Vejvæsen til indtil 30 pCt. under, og i anden Forbindelse kan det anføres, at et æret Medlem af den socialdemokratiske Gruppe,